

Det hände nästan bara när Nora var ensam hemma, när ingen mer än hon fanns i våningen.

Hur det egentligen hade börjat visste hon inte riktigt, men det måste ha varit i samband med reparationerna, när Anders tapetserade om överallt, och de hitrade gamla förspikade skåp i hela våningen. Det var alltså inte omedelbart efter flyttningen, utan först så småningom, och de första gångerna tänkte hon nästan inte alls på det. Alla hus har väl sina ljud.

Det var dessutom ett ganska gammalt hus de hade kommit till, och det visste hon ju att det kunde knaka i golvtilljorna och uppstå mystiska ljud i gamla hus. När man sen undersökte det hela närmare brukade det mesta gå att förklara.

Därför var det först långsamt som det gick upp för henne, att det kunde vara något annat, något oförklarligt. Övernaturligt ville hon helst inte kalla det med tanke på hur lite hon visste om såna saker, men obegripligt.

Hon kunde inte tala om det, inte ens med Dag, så det gick inte att forska i heller. Det var liksom självklart från början, att hon skulle behålla det här för sig själv.

För det mesta dök det upp som en överraskning, och

det gick inte att förutse när det skulle inträffa, men ibland kunde hon få som ett slags föraning strax innan. Det kunde förnimmas i själva luften, en överklig stämning som inte gick att beskriva.

Om Dag ändå vore hemmal

Hon hade behövt honom att prata med för att komma ifrån den här oron. Om han bara ville komma nu, så skulle det inte hända, det skulle åminstone bli uppskjutet ...

Det var förra våren de flyttade in här i huset, men det kändes som om hon bott här allid. Redan allra första gången hon steg in genom porten var det som att komma hem på allvar.

Nej, nu ville hon inte sitta här längre och grubbla! Hon sprang ut i köket och tog ett stort grönt äpple från skålen på köksbordet. Just då ringde telefonen.

Skönt! Det skulle bryta den överkliga stämningen att få prata ett tag. Om det ville vara till henne ändå!

Men det var bara någon som ringde fel. En flicka som skulle till färghandeln.

– Halla, var är jag nästan?

Nora upprepade numret.

– Är det inte Åkessons?

– Nej, det är hos Sjöborgs.

– Så det är inte färghandeln då?

– Nej tyvärr ...

– Vem är det jag pratar med?

– Nora Hed. Jag bor här.

Det blev tyst ett ögonblick.

– Förlåt då, jag skulle till färghandeln.

– Det gjorde inget.

Nora lade saken på luren. Synd att samtalet tog slut så fort. Hon gick långsamt tillbaka in till sig.

Vilket härligt rum hon hade fått! Det tänkte hon varje gång hon gick över tröskeln. Ljust och soligt. Och sju trädgårdar kunde hon se från sitt fönster. Och mio hustrak.

Nej, Dag syntes inte till ännu.

Hon lutade pannan mot det svala glaslet och tittade ner på gården. Hans cykel stod inte i stället. Han var nog på balettskolan och skulle knappast vara hemma före middan. Det var nästan två timmar dit. Hon kände sig lite hungrig och skulle just bita i äpplet, men hejdade sig och höll andan.

Gick det inte i runda rummet? Hon lyssnade ...

Jo. Där kommer de ... De är därute nu igen ... de där stegen som hon inte vet vems de är.

Hon står blick stilla med ryggen till, vänder sig inte om, bara lyssnar intensivt. Nu kommer de in i rummet in till och närmar sig långsamt hennes dörr. Och stannar där.

Samma sak varje gång. Stegen kommer som stigna direkt ur tystnaden och rör sig sakta i riktning mot henne. Det är ingenting att bli rädd för. Den som kommer har aldrig gjort henne något ont. Hon borde kunna strunta i det där, låtsas som om det inte existerade, hon har försökt, men det går inte. Stegen tränger sig på, tvingar henne att lyssna spánt varje gång.

Det är alltid från runda rummet de kommer, där börjar de, liksom av sig själva, uppstår plötsligt ur ingenting och förflyttar sig sedan genom det lilla rummet, som ligger